

Kripa eli kristinoppikoulu

Tämä tarina on jatkoa tarinaan ”Rippileiri vai Prometheus-leiri – vai molemmat?” ja ”Mikä se Prometheus-leiri oikein on?”

Viktoria oli pysytellyt hiljaksen rippileiri- ja Prometheus-leirikeskusteluissa. Lopulta hän kertoi muille:

– Minä kävin viime kesänä kripan.

– Ai kripan? Mikä se on? muut kyselivät yhteen ääneen.

Viktoria kertoi, että ortodokseillakin on luterilaisten rippikoulua vastaavaa opetusta 15-vuotiaille. Sitä kutsutaan kristinoppikouluksi tai -leiriksi, eli kripariksi tai kripaksi. Sen voi käydä seurakunnan järjestämänä päiväkristinoppikouluna tai mennä leirille.

Muita alkoi kiinnostaa kovasti ja kysymyksiä tuli monta yhtä aikaa.

– No, mitä siellä sitten tehtiin? Oliko siellä samanlaista kuin luterilaisten rippileirillä? Entä samanlaisia asioita kuin Prometheus-leirillä?

Viktoria alkoi kertoa:

– Kripalla tutustuttiin ortodoksisuuteen ja ortodoksiin tapoihin. Meillä oli muutamia oppitunteja, keskustelimme paljon eettisistä asioista, söimme, leikimme, pelasimme, lauloimme, uimme, saunoimme ja kävimme kirkossa muutaman kerran päivässä. Leivoimme myös kirkkoleipiä, joita käytettiin jumalanpalveluksessa. Siellä oli ohjaajina hiukan meitä vanhempia nuoria ja tietysti pappi ja kanttori. Kanttorin kanssa opettelimme kirkkolauluja ja vähän muitakin lauluja. Papin kanssa oli mukavaa jutella, hänen luonaan kävin myös synnintunnustuksella. Siinä kerroin kaikista mieltä painavista asioista ja vähän hölmöyksistä, joita olin tehnyt.

– Eikö tuntunut nololta kertoa tyhmistä teoista ja vielä papille? Sasu kysyi.

–No, ei oikeastaan, hän osasi kysellä ja tarkentaa asioita ja sitä paitsi hän ei saa puhua niistä asioista kenellekään, ne ovat minun ja Jumalan välisiä asioita.

Muiden mielestä asioista kertominen papille kuulosti kummalliselta, mutta Zachary nyökäili ja totesi:

– Meillä katolilaisilla on vastaava toimitus.

Viktoria jatkoi kertomusta:

– Eri pyhiin toimituksiin tutustuimme käytännössä. Minä sain olla morsian, kun leirikirkossa toimitettiin leikisti avioliittoon vihkiminen. Sain heittää morsiuskimpunkin!

– Ai, kenen kanssa sinä sitten menit naimisiin?” muut alkoivat kiusoittelemaan.

– Se oli yksi tosi mukava poika Järvenpäästä, Jyri, me olemme tavanneet muutaman kerran leirin jälkeenkin, Viktoria kertoi vähän punastellen.

– No, nythän sinulla onkin sitten lupa mennä sen kanssa naimisiin oikeasti! Roope huuhahti. Viktoria punastui lisää ja kertoi, että kripan käyminen ei ortodoksisessa kirkossa ole ehto kummiksi pääsemiseen tai avioliittoon vihkimiseen kirkossa, kuten luterilaisilla. Ortodoksiset lapset voidellaan hyväntuoksuisella voiteella, mirhalla, kasteen yhteydessä, se vastaa luterilaisilla rippikoulun jälkeen olevaa konfirmaatiota.

- *Kripalla voidaan harjoitella käytännössä pyhiä toimituksia. Selvitä, mitä muita pyhiä toimituksia ortodoksisessa kirkossa on.*

Viktoria kertoi, että koska ortodokseja on Suomessa vähän, kripalle tuli leiriläisiä eri puolilta Suomea.

– Oli mukavaa, kun sai tutustua ortodoksiin nuoriin muualtakin Suomesta. Minut houkutteli mukaan eräs tyttö uskontoryhmästäni. Hän olikin ainoa, jonka tunsin leiriläisistä ennestään ja meitä oli melkein 40. Leirin aikana leiriläisten yhteishenki kehittyi todella mahdottomaksi! Nyt minulla on uusia ystäviä ympäri Suomea, aiomme kaikki tavata nyt syksyllä jatkokripalla, se onkin muutaman viikon päästä viikonloppuna. Lähistöllä asuvia olen tavannut jo monta kertaa.

- *Paljonko ortodoksisen kirkon jäseniä on Suomessa? Entä muiden kirkkojen ja uskontojen edustajia?*
- *Mitkä asiat vaikuttavat siihen, että ennestään toisilleen vieraiden nuorten kesken muotoutuu hyvä yhteishenki?*

Kysymykset jatkuivat edelleen. Bellaa ja Karria kiinnosti kovasti juhliminen ja lahjat:

– Oliko sinullakin juhlat? Saitko sinä tuon ristin lahjaksi? Entä saitko muita lahjoja?

Viktoria sanoi heille:

– Olettehan te nähneet ristin kaulassani jo ennen viime kesää. Minulla risti on ollut jo kasteesta lähtien. Jokainen ortodoksi saa kasteessa ristin kaulaansa. Ja oli minulla pienet juhlatkin. Kripa on oikeastaan vain suomalaisten ortodoksien perinne, venäläistaustaiset sukulaiset eivät oikein tienneet, mistä on kyse, mutta tulivat kirkkoon leirin päätösjoulunpalvelukseen ja kotiin kahville. Sain minä lahjojakin. Kummini antoi minulle oikein hienon käsinmaalatun ikonin omasta suojeleuspyhästäni marttyyri Viktoriasta.

Karri ihmetteli:

– Mikä ihmeen suojeleuspyhä ja marttyyri?

Viktoria jatkoi kärsivällisesti:

– Jokainen ortodoksi saa nimensä jonkun pyhän ihmisen mukaan. Tämä on samalla oma suojeleuspyhä. Ortodoksisessa kirkossa kunnioitetaan pyhiä ihmisiä. Marttyyrit ovat yksi pyhien ihmisten ryhmä, he kuolivat uskonsa vuoksi. Marttyyri Viktoria oli roomalainen nuori nainen, joka tapettiin 200-luvulla, koska hän ei suostunut menemään naimisiin hänelle määrätyn ei-kristityn miehen kanssa.

– Onneksi nykyaikana ei määrätä, kenen kanssa pitää mennä naimisiin, saati tapeta sen takia, että ei suostu siihen! huokailivat muut yhteen ääneen.

- *Liittyvätkö marttyyrit vain historiaan vai kuoleeko ihmisiä nykyäänkin uskontonsa vuoksi?*
- *Saavatko nuoret naiset ja miehet joka puolella maailmaa valita itse tulevat puolisonsa?*

Viktoria vilkaisi kelloa ja totesi, että taitaa olla aika lähteä kotiin. Leiristä hän lausahti lopuksi:

– Minulla oli siellä kripalla tosi kivaa. Minusta tuntuu, että joistakin uusista tutuista tulee varmasti elinikäisiä ystäviä minulle.

Sasu naurahti ja kysyi:

– Onko se Jyri yksi niistä?

Bella tönäisi leikillään Sasua ja kysyi:

– Oletko sinä mustasukkainen?

Kaikkia nauratti, ja muutkin alkoivat suunnata kohti omaa kotiaan.